

Radou, tak Shromážděním Společnosti národů. Tu v poznámce cituje D u f e k čl. 14 Paktu, zapomínaje, že otázka volby jest upravena ve Statutu Stálého mezinárodního soudního dvora. Zajímavé jsou výklady o pravomoci suverenního státu nad osobami. Státnímu občanství americkému věnována zvláštní pozornost.

Díl druhý týká se prostředků, jež má suverenní stát, aby uplatňoval svá práva a donutil druhé státy k plnění povinností. Jde tu o pokojné, vlastně smírné prostředky, jakož i o donucovací prostředky. Na str. 88 se mluví místo o rozhodčím dvoru o soudním dvoru, což je zcela nepřesné. Také Stálý mezinárodní soudní dvůr je nesprávně nazýván Stálým soudním dvorem mezinárodní spravedlnosti. V německé literatuře užívá se výrazu: Der ständige intern. Gerichtshof. Pokud jde o členy výboru právníků, jenž byl pověřen vypracováním předběžného Statutu, je na str. 104 v poznámce uveden Adutci místo Ad a tci, Fernomez místo Fernomdez, Decamps místo De s camps. V listině kandidátů, jak uvádí na str. 107 poznámka, byli r. 1911 (správně: 1921) československými národními soudci: prof. Dr. Karel Hermann-Otavský, prof. Dr. Karel Kadlec, poslanec Dr. Karel Kramář a vyslanec Dr. Vojtěch Mastný. Patrně jen nedopatřením byl uveden prof. Dr. Kadlec a Dr. Kramář, neboť lze navrhnouti jen dva národní soudce; druhými kandidáty byli totiž Dr. Jovanovič a prof. Politis. Prof. dr. Kadlec byl kandidován za Bulharsko, dr. Kramář kandidován vůbec nebyl, (Srv. k tomu: B u s t a m a n t e, La Cour permanente de Justice internationale; str. 123.). O válce je pojednáno příliš stručně a naprosto neúplně.

V dílu třetím je probrána mezinárodní organisace, zejména Společnost národů a mezinárodní organisace práce.

V čtvrtém dílu jsou uvedeny současné proudy v mezinárodních stycích, totiž snahy o omezení zbrojení a rozšíření obligatorní arbitráže, jakož i snahy o kodifikaci práva mezinárodního, projevované v lůně Společnosti národů i na půdě americké.

Na konec knížky je připojen seznam nejvýznačnější literatury i české. Pokud jde o českou literaturu, není D u f k e m uvedena úplně, a jmenovitě není sledována literatura, obsažená v předních právnických časopisech. V našich literárních poměrech nutno respektování právnických časopisů jen vřele doporučiti.

Vytčená nedopatření nebo nepřesnosti nejsou nijak na újmu hodnoty přeloženého díla, které širší vrstvy lidové dovede dobře uvést do význačného odvětví dnešní právní kultury. Proto vítáme překlad sympatické americké knížky a doufáme, že i z německé literatury, která svým pozitivismem stojí na zvláště vysokém stupni, bude brzy něco přeloženo, aspoň vynikající S t r u p p o v y: Grundzüge des positiven Völkerrechts, jež vyšly nyní v novém vydání. Dr. Bohumil K u č e r a.

Prof. Dr. Artur Flanz: Die Krankenversicherung der öffentlichen Dienstnehmer. Nákladem bratří Stieplů v Liberci, 1926, 8°, stran 86, cena Kč 8.—. Knižka obsahuje jednak text zákona ze dne 15. října 1925, č. 221. Sb. z. a n., jednak zprávu výboru sociálně-politického a rozpočtového (tisk č. 1062). — V úvodu zmiňuje se autor krátce o historickém vývoji tohoto zákona. Knižka tato vyšla již v měsíci červnu r. 1926 a jest litovati jen, že proto neobsahuje prováděcí nařízení doby pozdější, takže již nyní není úplná. Dr. Jindřich.

Bohumil Baxa: Dějiny veřejného práva ve střední Evropě od r. 1848. Brno 1926, str. 112, vyd. »Právník« v Brně. — Prof. Baxa vydal část systému dějin veřej. práva ve střední Evropě, z nichž měli jsme do nedávna jen knihu Kadlecovu. Autor podává v ní dějiny veřejného práva od r. 1848 až vlastně po naše dny. Kromě úvodu obsahuje kniha dvě části a dva dodatky. V první části probírá se ústavní vývoj v monarchii lotrinské od r. 1848, v části druhé uveden je ústavní vývoj v říši německé. V dodatku prvním probrán jest ústavní vývoj státu francouzského v uvedené době a v dodatku druhém je nastíněn povšechný vývoj ústavní v ostatních evropských státech.

Ku knize připojen je seznam nejdůležitější literatury. Kniha pracována jest na mnohých místech na pramenech a je výsledkem dlouhého badání autorova. V tom je zajisté přednost její. Ale kniha je také určena pro posluchače, jak z podtitulu patrno. Tím, že v textu uváděny jsou doslovně na mnohých místech citáty z jednotlivých ústav i z jiných pramenů, tím, že vypočítávány jsou z nich jednotlivé body (na př. 16 bodů a p.) bude kniha působiti posluchačům jistě potíže při počátečním studiu. Některé části jsou propracovány velmi podrobně a podají posluchačům velmi jasný obraz o vývoji. Některé však části, na př. o ústavním vývoji v zemích uherských oproti jiným částem jsou dosti stručné. A ještě jednu poznámku. Kniha, míněna je jako část systému. Rok 1848 nemůže býti žádným dělítkem v celkovém systému vývoji dějin práva ve střední Evropě. Rok 1848 byl jen výsledkem vývoje předcházejícího a to nejen ve Francii, nýbrž i v Německu a v ostatních zemích střední Evropy. Byl-li volen rok 1848 jako rok počáteční, od něhož líčení vývoje vychází, pak bylo doporučitelné, aby nastíněny byly důvody a předpoklady jeho.

Kniha Baxova, jak nahoře zmíněno, je v podrobnostech velmi pečlivě propracována a bude po této stránce doplňovati knihu Kadlecovu, která hledíc k celkovému vývoji, nemohla věnovati tolik pozornosti podrobnostem vývoje určitého časového úseku.

Dr. Rauscher.

Příspěvek k životopisu m. Viktorína K. ze Všehrd je práce A. P. Šlechtty (Jan Šlechta ze V. a jeho rod. — Praha. 1925. Nákl. vlast. ve sbírce »Rodopisné rozhledy« IV. 1. 8°. Str. 167). Autor v ní opětně pokusil se dokázati, že mezi známým humanistou a filosofem J. Šlechtou ze Všehrd a proslaveným našim právníkem nebylo jen t. zv. erbovní strýcovství, nýbrž skutečné příbuzenství. Opírá se o údaj Benj. Popelky v jeho spise o Jevíčském okrese ve Vlastivědě Moravské a některé jiné indicie. Žel že autor svůj důkaz nemohl provésti úplně, jelikož neprošel všechny ještě prameny (zejm. DZ morav.) v originálech a tak musil se obmeziti na vyslovení domněnek. Podobně je tomu i s vysloveným názorem, že Všehrd byl příbuzným s Augustinem Olomouckým. Provésti důkaz at již příbuznosti, či naopak by bylo velmi důležité zejména pro pozdější poměr Všehrdův k Augustinovi. Ale i tak, třeba se studii a hlavně metodou autorovou nelze vždy souhlasiti, přece jest ji zaznamenati, protože příspěvků k životopisu Všehrdovu je po hříchu velmi pomálu. Ča.

Poznámka k recenzi »Zřízení zemského knížetství Opolského a Ratiborského« (Všehrd, VIII., 2; — Ča). V druhém čísle Všehrdy byla recensována a kritisována věc, o níž snad se dalo čekat, že bude prostě zaznamenána, ale sotva že bude kritisována. Byla to věc, určená původně výhradně pro vnitřní, pedagogické účely semináře slov. práva a stalo se jen náhodou, že se našla ochotná ruka, jež umožnila za cenu směšně nepatrnou litografické rozmnožení ve více výtiscích a tím i případný prodej jiným interesentům. Touto »publikací« nepozbyla však věc nijak původní povahy vydání rukopisného, třebaže na titulním listě nestojí slova »rozmnoženo jako rukopis«. — Co se týče učiněných výtek, byl to sám účel opisu, jenž vedl k tomu, že použito přepisu paleografického, prohlášeného panem recensentem za zcela zbytečný. Úmyslem bylo, opatřiti v několika exemplářích přepis některého důležitějšího starého tisku, jehož by se mohlo při seminárních cvičeních používat v náhradu za originální staré tisky, ve více exemplářích nikdy neopatřitelné. Že šlo v našem případě o přepis naprostého unikátu, podporovalo ještě toto rozhodnutí. Ostatně sotva kdo se dá přesvědčit, že by se v pražském semináři slov. práva dosavad nevědělo o způsobu přepisu, který doporučuje pan recensent. Co bylo vykonáno bylo určeno dvěma faktory: původním účelem práce a prostředky, jež byly po ruce (pro nezpracované opisovače samy byl tento způsob přepisu nejjednodušší; také formát, jenž byl v recenzi vytkn,